

stemmelse, der her staae, at den er overflød. g. saasnart man tager Hensyn til det Punkt, som jeg her har tilladt mig at fremhæve. Dertil kommer endnu en anden Sag, nemlig at de Begrændsninger, som saaledes ere givne, sikkert ikke ere saa u hensigtsmæssige, som det ærede Medlem antog. Det ærede Medlem er gaaet ud fra en Udvikling i Skuespillerens Sphæren i Almindelighed, hvis Rigtighed jeg paa ingen Maade vil modsigge. Det er ganske vist rundt omkring i Verden nu det almindelige Forhold, at en saadan Kunstner kan kræve sig den Løn, som han omtrent mener at kunne bringe ud af sit Talent, og dersom han ikke kan faae den paa det ene Sted, saa kan han faae den paa det andet. Paa denne Maade see vi altsaa, at store Talenter vore op og skaffe deres Besiddere meget store Indtægter. Men Sagen er den, at paa denne Maade kunne vi ikke vel gaae frem her i vort lille Land. Vi have ikke Evne til i de Forhold, som Talen er om, at lønne paa denne Maade, vi maae søge paa anden Maade at faae de Talenter frem, der ere tilstede. Vi maae søge at stille deres Vilkaar noget anderledes, end man kan gjøre det paa andre Steder, og vi kunne have en vis Tro paa, at det virkelig ogsaa vil kunne lykkes os at faae Talenterne frem. Jeg vil tillade mig at henvise til og støtte mit Haab om, at dette vil kunne lykkes os, paa en historisk Grund, den nemlig, at det er lykkedes os før. Det ærede Medlem gik tilbage til det Lovforslag, som sidst forelaa, og sagde, at deri var der dog foruden Pensionsretten stillet høiere Gager frem end dem, vi her have sat som Maximum. Det ærede Medlem kom til at afbryde en anden æret Taler med en Bemærkning, der indeholdt en Urigtighed, som jeg efter det ærede Medlems Opfordring til mig skal tillade mig at berigtige. I det Lovforslag, der sidst forelaa, var der bestemt Følgende: Det Høieste, som en Skuespiller kan faae i Gage, er 1000 Rbd., og naar han har tjent i 25 Aar, kan han faae et Tillæg af 200 Rbd. Dette var Hovedbestemmelsen. Dertil var der føiet: Desuden kan Theaterbestyrelsen give saadanne Skuespillere, som have tjent i 12 Aar, — der var af denne Commission,

hvori Heiberg havde Sæde, endog foreslaaet 15 Aar, — et Tillæg af indtil 600 Rbd., dog saaledes, at det samlede Beløb af alle saadanne Tillæg ikke maatte overstige 3,000 Rbd. Resultatet er altsaa, at det Høieste, som en Skuespiller kunde naae, indtil han havde tjent 12 Aar, var 1,000 Rbd.; derpaa kunde han, naar han var en særdeles udmærket Mand, — og dette kunde i det Høieste kun 5 af samtlige de ved Theatret ansatte Personer vopnaae, — komme til 1,600 Rbd., og endelig, naar han havde tjent i 25 Aar og hørte til denne Kategori, kunde han komme til 1,800 Rbd. Disse ere de Vilkaar, som dengang bleve stillede, men jeg vil tillade mig at erindre om, at det kun var et Forslag, og indtil dette Tidspunkt havde det været en fast Regel, at ingen Skuespiller kunde faae høiere Gage end 1,000 Rbd. Jeg vil endvidere tillade mig at erindre om, at vi have faaet alle vore store Skuespillere under det Regulativ, der gjaldt for dette Tidspunkt (Modsigelse), alle vore store Skuespillere ere komne til os i den Tid, og efter den Tid er Ingen kommen (Modsigelse), nei, efter den Tid er der ikke opstaaet nogen stor Skuespiller. Alle de, der i nogen fremragende og betydelig Grad havde udmærket sig paa den danske Scene, ere komne frem under dette Regulativ, hvor den høieste Gage var 1,000 Rbd., og dengang var det ikke mere end saa Aar siden, at Fen eller Spillepræmie var kommen til. Jeg siger ikke dette for paa nogen Maade at udtale, at det vilde være rigtigt nu at indføre noget Saadant, men jeg siger det kun for at betegne, at det efter de hos os givne Forhold ikke er sandsynligt, at vi mere skulde fremkalde de virkelige Skuespillertalenter og faae dem til at udvikle sig i nogen betydelig Grad ved at slaae Forholdet ganske løst, som det ærede Medlem meente; men der er en anden Bei at gaae, som er den, at give Ansættelse paa længere Tid. Tidligere var Ansættelsen paa Livstid, men der var dengang ingen Pensionsret forbunden dermed. Skuespillerne bleve vel i Almindelighed, naar de havde tjent længe og godt, affædigede med en passende Pension, men den kunde være meget variabel, eftersom de vare i Maade hos Kongen; det var altsaa ganske en Maadesag med Hensyn til Pensi-